

2. Juledag kl. 10.30 i Rødning og 14.00 i Krejbjerg

Salmer:

123 – Her kommer Jesu dine små

102 - Et lidet barn så lysteligt

122 – Den yndigste rose

131 – Blåt væld' lys frem – Haumann

Nadververs – 94 v. 9 af Det kimer nu

129 – Julebudet til dem, der bygge

Da jeg var barn, var jeg meget fascineret af de små kupler med væske, som begynder at sne, når de rystes. Desværre fandtes ingen i mit eget hjem. Så meget desto mere spændende var det, at man i ét af nabohjemmene ejede en sådan genstand. Den kom kun frem, når det var jul, for det var selve den hellige familie, der var inde i kuplen. Når man vendte den på hovedet, faldt sneen på staldens tag og på jomfru Marias blå klædning. Jeg fik kun lov at ryste den tre gange, for som nabopigen sagde, så skulle den jo også holde næste jul. Men jeg kunne have rystet den hundredvis af gange, hvis jeg bare havde fået lov. Og jeg plagede forgæves mine forældre om dog at anskaffe denne julens smukkeste pynt, som for mig var en noget næsten magisk.

Så skete det et år, at jeg ikke fandt kuplen med den hellige familie, da jeg var inde hos naboen efter julepyntningen.

Først tænkte jeg, at der skulle spares på den, og at den nok kom frem tættere på jul. Men det var langt, langt værre. En mus havde gnavet hul i familiens julepyntskasse, og den lille kuppel var faldet ned på garagegulvet, da pynten skulle tages frem. "Du må godt se den", sagde nabopigen. Og så fremdrog hun de sørgelige rester: Den smadrede kuppel var fjernet. Nu var der kun den hellig familie på fod, om man så må sige. Ingen sne på jomfru Marias blå klædning, ingen væske. Ingen rysten.

Jeg var lige ved at græde, men nabopigen sagde med en otte-åriges visdom: "Jeg kan faktisk bedre lide den sådan, for nu kan man røre ved dem, og hvis vi tager den udenfor, kan de mærke den rigtige sne i stedet for den kunstige." Jeg svælgede lidt, men løftede så min pegefinger og rørte forsigtigt, først ved jomfru Marias blå kappe og barnet på hø og strå. Bagefter gik vi ud for at lade den hellige familie mærke det himmerlandske vejrlig; nok var det regn, der kom, og ikke sne, men det gjorde ikke så meget. Det gjaldt blot om at lade den hellige familie mærke den rigtige luft.

Mange år efter kan jeg ikke lade være med at tænke, at denne min barndoms mest attråværdige julepynt, først havde noget med julens fortælling at gøre, da den var gået i stykker og delte luft og vejr og vilkår med den omliggende verden.

For det var jo den rigtige virkelighed, Gud lod sig føde ind i: vores virkelighed, og ikke en glasboble, isoleret fra alt andet. På samme vis, som Gud ikke findes i isolerede områder af vore liv, men har forbundet sig med det hele, deler luft og regn, sne og storm og blod, sved og tårer med os.

Teksterne til 2. juledag taler sandt om vore tungeste erfaringer – her kan vi være med alt det, der er gået galt - men samtidig åbner de et håbets rum, et kærlighedens sted, hvor vi aldrig er forladte og alene.

For når vi taler kristentro, var idyllen brudt fra den allerspædeste start, kuplen var smadre helt fra begyndelsen. Intet var pænt og poleret, hverken den purunge piges overraskende svangerskab eller fødslen, der kun er idyllisk i vore afbildninger af den.

Fattige og elendige var de, der samledes om tømreren fra Nazareth og om de par håndfulde ulærde fiskere og bønder, han kaldte sine disciple. For slet ikke at tale om langfredag, hvor alting så ud til skulle forsvinde i mørket.

Og selv da han stod op af graven og hans disciple efterhånden troede på det, var den unge kirke på intet tidspunkt hverken slagkraftig eller pæn. Den måtte finde sin identitet i en omverden, der stod den imod. Først blev de kristne udelukket fra de synagoger, hvor de ellers følte, de

hørte hjemme. Siden begyndte forfølgelsen, som Stefan, hvis martyrdag det er i dag, blev det første offer for. Men langt fra det sidste. Så kom vældige interne kampe om af komme til klarhed over Jesus-skikkelsen. Samtidig begyndte de romerske forfølgelser, og den unge kristne kirke befandt sig i sin måske værste krise nogensinde, presset indefra og udefra. Meget gik galt og meget ondt skete i de år, ligesom i dag. Men nogen blev utrætteligt blev ved at gøre det gældende, som de gennem al nød og sorg selv havde erfaret, at med Jesus er troen og håbet og kærligheden brudt ind i vores liv. Gud er hos os. Vi er ikke alene.

Siden blev kirken spændt for statens og magtens vogn med mere misbrug af evangeliet end nogen af os kan holde ud at tænke på, men stadig var der mennesker, der rakte håbet fortællinger videre, så livet kunne leves al nød til trods i bevidstheden om, at Gud er i verden.

Jo, idyllen var slået itu helt fra begyndelsen. Og dog har håbets fortællinger gennem to årtusinder formet og forvandlet menneskers liv, banet sig vej, hvor der ingen vej var, og overlevet alle indre og ydre stormløb. Fordi Gud er i verden.

Og det på en så gennemgribende måde, at vi med et latinske ord kalder det at Gud blev menneske for "inkarnation", at gå

ind i kødet. Det lyder hverken pænt eller poleret - ja nærmest ulækkert - men godt det samme. For det indebærer, at Gud er hos os, helt ned i de allermindste, han er hos os, helt tæt på, hvad enten vi er omgivet af naturens skønhed eller lykkeligt selskab eller vi vasker op eller skændes eller græder eller bliver irriterede over de andre osv.

Gud er hos os. Også når vore kupler brister og sneen ikke længere daler fredfyldt ned på jomfru Marias blå klædning, ja måske især da.

Glædelig jul!